

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Průchy a soudců JUDr. Tomáše Langáška a JUDr. Lenky Matyášové v právní věci žalobkyně: **N. T. T.**, zastoupena Mgr. Vratislavem Tauberem, advokátem se sídlem 28. října 1898/9, Brno, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem nám. Hrdinů 1634/3 Praha 4, proti rozhodnutí žalované ze dne 12. 1. 2017, č. j. MV-83135-5/SO-2014, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 17. 12. 2018, č. j. 30 A 27/2017 - 57,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalobkyně **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Žalované **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení případu

[1] Žalobkyně podala kasační stížnost proti rozsudku Krajského soudu v Brně (dále jen „krajský soud“) ze dne 17. 12. 2018, č. j. 30 A 27/2017 - 57, (dále jen „napadený rozsudek“), jímž krajský soud zamítl žalobu proti rozhodnutí žalované ze dne 12. 1. 2017, č. j. MV-83135-5/SO-2014, (dále jen „napadené rozhodnutí“). Napadeným rozhodnutím žalovaná zamítla odvolání žalobkyně a potvrdila rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 30. 4. 2014, č. j. OAM-51328-17/DP-2013, (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím byla zamítnuta žádost žalobkyně o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem podnikání - osoba samostatně výdělečně činná, a to výrokem I. dle ustanovení § 44a odst. 3, ve spojení

s § 35 odst. 3 a § 37 odst. 1 písm. b), zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), neboť žalobkyně neplnila účel povoleného pobytu; a výrokem II. dle ustanovení § 44a odst. 3, ve spojení s § 35 odst. 3, § 37 odst. 2 písm. b), a v návaznosti na § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců, neboť byla zjištěna jiná závažná překážka pobytu žalobkyně na území. Proti napadenému rozhodnutí podala žalobkyně žalobu.

[2] Krajský soud se ztotožnil se závěry správních orgánů, že žalobkyně neplnila a neplní účel, pro který jí byl povolen pobyt, přičemž byla zjištěna jiná závažná překážka pobytu žalobkyně na území České republiky, jelikož žalobkyně nevykonávala podnikatelskou činnost jako osoba samostatně výdělečně činná, ale činnost vykazující znaky závislé práce, a to ve sdružení podnikatelů. Takto (podle kontrolního zjištění) pracovala od března 2012 do listopadu 2013 v areálu společnosti Vodňanská drůbež, a.s., na adrese Chrlická 533, Modřice, u výrobní linky (pracovní činnost žalobkyně ukončila pro vysoký stupeň těhotenství). Správní orgány aplikovaly jak § 37 odst. 2 písm. b), ve spojení s § 56 odst. 1 písm. j), zákona o pobytu cizinců, tak § 37 odst. 1 písm. b) tohoto zákona. Pro oba uvedené případy platí, že konkrétní účel, pro který byl cizinci povolen pobyt, musí být reálně naplněn. Z hlediska posouzení, zda cizinec podmínku plnění účelu pobytu porušil, je nutné hodnotit konkrétní skutkové okolnosti toho kterého případu - zejména rozsah období, po které nebyl účel pobytu plněn, jakož i důvody tohoto neplnění.

[3] Za závažnou překážku prodloužení pobytu cizince je pak podle krajského soudu třeba považovat situaci, kdy účel pobytu nebyl plněn po „většinu doby“ povoleného pobytu. Správním orgánům nelze podle krajského soudu vytýkat, že období, po které neměl být účel pobytu žalobkyně plněn (1,5 roku) poměřovaly s délkou doby, na kterou byl žalobkyni naposled prodloužen pobyt, tj. s dobou platnosti povolení 31. 10. 2011 – 30. 10. 2013. Byl-li žalobkyni povolen dlouhodobý pobyt za účelem podnikání (OSVČ) s platností v tomto dvouletém časovém rozpětí, pak nevykonávání podnikatelské činnosti od konce března roku 2012 do listopadu 2013 nepochybně je možno pokládat za většinovou dobu, po kterou žalobkyně v tomto období účel pobytu neplnila.

[4] Krajský soud se dále zabýval naplněním pojmových znaků podnikání resp. živnosti, a to znaků samostatnosti výkonu činnosti a její soustavnosti. S ohledem na skutková zjištění ve věci se krajský soud ztotožnil se správními orgány, že činnost žalobkyně vykazovala znaky závislé práce. Krajský soud poté vyhodnotil, že u žalobkyně nebyl naplněn ani další pojmový znak živnosti, a to její soustavnost.

[5] Krajský soud doplnil, že má ve shodě s žalobkyní sice za to, že žalovaná je povinna přihlížet k době, která uplynula mezi vydáním prvostupňového rozhodnutí a napadeného rozhodnutí, a tuto z hlediska možných změn skutkového stavu zohledňovat. Avšak to platí toliko v situaci, pokud by žalobkyně správnímu orgánu nabídla konkrétní tvrzení např. stran pokračování v podnikatelské činnosti, doložené relevantními důkazy. Žalobkyně však tímto způsobem nepostupovala, naopak zůstala pasivní a v průběhu odvolacího správního řízení neuvedla, že by např. v mezidobí svou podnikatelskou činnost obnovila, v čem konkrétně tato spočívá a jak dlouho k tomu dochází, následkem čehož by s ohledem na běh času mohlo dojít k přehodnocení závěrů prvostupňového rozhodnutí.

[6] Krajský soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji zamítl.

II. Kasační stížnost

pokračování

[7] Žalobkyně (dále „stěžovatelka“) rozsudek napadá podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), jelikož má za to, že napadený rozsudek spočívá na nesprávném posouzení právní otázky krajským soudem.

[8] V případě stěžovatelky trvalo správní řízení od 10. 10. 2013 do 12. 1. 2017 (od podání žádosti po vydání rozhodnutí). Jak správní orgán I. stupně, tak žalovaná vycházely ze zjištěného skutkového stavu ke konci roku 2013, tedy více než tři roky před vydáním rozhodnutí žalované. Během této doby žalobkyně nemohla vědět, kdy bude rozhodnutí vydáno. Pokud by k vydání obou rozhodnutí došlo ve stanovených lhůtách, nebylo by jistě zapotřebí dokládat žádné změny, ke kterým mohlo v mezidobí dojít. Pokud však toto mezidobí trvalo více než tři roky, kdy žalobkyně nemohla vědět, zda již bude rozhodnutí vydáno, nemůže po ní být spravedlivě požadováno, aby např. každý měsíc správnímu orgánu dokládala přesný popis její současné činnosti podložený relevantními důkazy společně se zprávou o stavu jejího soukromého a rodinného života. Z výše uvedených důvodů má stěžovatelka za to, že i vzhledem k zásadám zakotveným v § 2 odst. 3 a § 4 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, měla být přinejmenším upozorněna na to, že dojde k vydání rozhodnutí, a vyzvána k doložení skutkového stavu v době vydání rozhodnutí.

[9] Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 3. 3. 2016, č. j. 7 Azs 322/2015 - 46, *„V situaci, kdy rozhoduje v zákonných lhůtách a nevystane žádná pochybnost o tom, že zjištěný skutkový stav je stále aktuální, to jistě není žádoucí. Pokud je ovšem zejména vlivem vlastní línosti dlouhodobě (v projednávané věci dokonce několik let) nečinný, je pochybnost o aktuálnosti správním orgánem prvního stupně zjištěného skutkového stavu zcela na místě. Jestliže je navíc předmětem posuzování situace, u níž lze zcela reálně předpokládat právně relevantní změny (jako je právě rodinný život žadatele), musí druhostupňový správní orgán učinit kroky k ověření, zda nedošlo ke změně skutkového stavu. Jelikož tak žalovaný v projednávané věci neučinil, měl krajský soud přistoupit ke zrušení jeho rozhodnutí také z tohoto důvodu.“* Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 12. 2008, č. j. 1 As 68/2008 - 137, *„Správní orgán vychází při vydání rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který zde je v době rozhodování. Totéž platí i o rozhodnutí odvolacího správního orgánu.“* Správní orgán I. stupně i žalovaná proto pochybily a rozhodly na základě nedostatečně zjištěného skutkového stavu, respektive skutkové stavu, který již tři roky nebyl aktuální. Podle stěžovatelky tak správní orgány nemohly rozhodnout, že neplní účel, pro který jí bylo vydáno povolení k pobytu, jelikož v době vydání rozhodnutí nedisponovaly aktuálními skutkovými zjištěními, ze kterých by toto vyplývalo.

[10] Stěžovatelka v době podání žádosti o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu měla za to, že účel pobytu plnila i v době, kdy pracovala ve sdružení podnikatelů. Pokud krajský soud uvádí, že měla správnímu orgánu I. stupně nebo žalované nabídnout konkrétní tvrzení, že již například pokračuje v podnikatelské činnosti a toto tvrzení podložit relevantními důkazy, nemohla toto stěžovatelka učinit, už jen proto, že měla za to, že účel pobytu nikdy (s výjimkou objektivních příčin pro přerušování podnikatelské činnosti jako bylo její těhotenství) plnit nepřestala. To, že správní orgány dospějí k opačnému právnímu názoru, nemohla žadatelka předvídat a dokládat každou změnu v její činnosti. Není pravdou, že si stěžovatelka musela být vědoma, že účel, pro který jí byl povolen pobyt, neplní, o čemž má dle správního orgánu I. stupně svědčit její další žádost o povolení dlouhodobého pobytu za účelem společného soužití rodiny na území ze dne 5. 2. 2014. Stěžovatelka tuto žádost podala mimo jiné z opatrnosti, s koncem lhůty pro vydání rozhodnutí o její žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání, kdy předem nemohla vědět, jak toto řízení dopadne, a tak byla v nejistotě, kterou chtěla odstranit. Stěžovatelka má dále za to, že pokud jde o její neplnění účelu pobytu v minulosti, které správní orgány i krajský soud považují za jinou závažnou překážku pobytu dle § 56 odst. 1 písm. j), věty druhé zákona o pobytu

cizinců, je nutné tuto dobu neplnění posuzovat v poměru k celkové době stěžovatelčina pobytu na území České republiky, nejenom pobytu povoleného na základě její poslední žádosti (podané dne 31. 10. 2011). Stěžovatelka pobývá na území České republiky již od roku 2007, kdy k neplnění účelu pobytu prací ve sdružení podnikatelů trvalo pouze asi rok a půl. Toto neplnění nemohlo znamenat jinou závažnou překážku, byť v některých případech tomu tak být může, jelikož doba neplnění účelu pobytu byla oproti celkové délce pobytu velice krátká. Žalobkyni totiž nebyl, jak uvádí krajský soud v Brně, povolen pobyt od 31. 10. 2011 do 30. 10. 2013, ale na tuto dobu bylo povolení prodlouženo. Pobyt jí byl povolen již od roku 2007 a poté byl prodloužen. Nepřihlédnutí k této předcházející době by bylo zbytečně tvrdé a neodpovídalo by to okolnostem tohoto konkrétního případu, kdy stěžovatelka v době předcházející její činnosti ve sdružení podnikatelů plnila svůj účel pobytu po velmi dlouhou dobu.

[11] Je pochopitelné, že stěžovatelka využila možnosti, o které byla přesvědčena, že pouze znamená jiný druh podnikání, spojený s menším rizikem, aniž by v té době věděla, že tato činnost bude v budoucnu hodnocena jako nesplňující účel, pro který jí bylo vydáno povolení k pobytu. Tuto činnost však následně ukončila pro svoje těhotenství a dále v ní již nepokračovala.

[12] Napadený rozsudek tak spočívá na nesprávném právním posouzení správnosti postupu a právního názoru žalované a správního orgánu I. stupně a je tak nezákonný. Stěžovatelka proto navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

[13] Žalovaná ve vyjádření uvedla, že se zcela ztotožňuje se závěrem krajského soudu a navrhuje, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[14] Nejvyšší správní soud nejprve zkoumal formální náležitosti kasační stížnosti, přičemž zjistil, že je podána osobou oprávněnou, je včasná a je proti označenému rozsudku přípustná za podmínek ustanovení § 102 a § 104 s. ř. s.

[15] Nejvyšší správní soud následně přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s ustanovením § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a dospěl k závěru, že kasační stížnost **není důvodná**.

[16] Ze správního spisu vyplývají následující skutečnosti. Žalobkyně na území České republiky pobývala na základě dlouhodobého víza za účelem podnikání s platností od 10. 4. 2007 do 30. 11. 2007 a posléze na základě povolení k dlouhodobému pobytu pro tentýž účel s platností do 30. 11. 2009. Platnost povolení byla žalobkyni opakovaně prodloužena, a to s dobou platnosti od 1. 12. 2009 do 30. 10. 2011 a od 31. 11. 2011 do 30. 10. 2013. Dne 10. 10. 2013 podala žalobkyně žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání, které jí bylo uděleno jako osobě samostatně výdělečně činné. V průběhu kontroly dne 17. 7. 2012 v areálu společnosti Vodňanská drůbež, a.s., na adrese Chrlická 533, Modřice, bylo na místě zjištěno více než 20 cizinců vietnamské státní příslušnosti včetně žalobkyně, kteří na místě vykonávali činnost dělníka u výrobní linky. V průběhu výslechu konaného dne 26. 11. 2013 žalobkyně uvedla, že od konce března 2012 do minulého týdne pracovala ve sdružení podnikatelů. V době výslechu již nepracovala, neboť se nacházela v osmém měsíci těhotenství. Stěžovatelka podala odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí dne 30. 4. 2014, o odvolání bylo rozhodnuto až dne 12. 1. 2017.

pokračování

[17] Správní orgány dospěly k závěru, že účast stěžovatelky ve sdružení podnikatelů měla pouze zakrýt výkon závislé práce, ke které by potřebovala povolení k zaměstnání, a tedy že od března 2012 do listopadu 2013 neplnila účel povolení k pobytu. Jak poukázal již krajský soud, dotčené sdružení podnikatelů bylo předmětem posouzení v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 2. 2017, č. j. 1 Ads 272/2016 – 53, dostupný na www.nssoud.cz, v němž soud posuzoval uložení pokuty podnikající fyzické osobě ve výši 7 300 000 Kč za správní delikt umožnění výkonu nelegální práce. Nejvyšší správní soud konstatoval, že přes formální existenci sdružení bylo třeba zabývat se faktickou povahou cizinci vykonávané práce a až na základě těchto zjištění učinit závěr o tom, zda je tato práce prací závislou. Nejvyšší správní soud aproboval závěr krajského soudu v dané věci, že 23 cizinců vietnamské státní příslušnosti kontrolovaných dne 17. 7. 2012 v areálu společnosti Vodňanská drůbež, a.s. fakticky vykonávalo závislou práci.

[18] Podle § 37 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, „[m]inisterstvo zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec neplní účel, pro který bylo vízum uděleno“.

[19] Podle § 37 odst. 2 písm. b) téhož zákona, „[m]inisterstvo dále zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec přestal splňovat některou z podmínek pro udělení víza.“

[20] V rozsudku ze dne 18. 12. 2018, č. j. 5 Azs 82/2016 – 29, Nejvyšší správní soud k § 37 odst. 1 písm. b) a § 37 odst. 2 písm. b) uvedl, že se jedná se o dva odlišné důvody neprodloužení dlouhodobého pobytu spočívající v tom, že: (i) „cizinec neplní účel, pro který bylo vízum uděleno“ [§ 37 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců] a (ii) „cizinec přestal splňovat některou z podmínek pro udělení víza“ [§ 37 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců]; navíc v případě důvodu ad (ii) zákon jeho aplikaci výslovně podmiňuje zásadou přiměřenosti, zejména z hlediska dopadů do rodinného a soukromého života cizince. *Neplnění účelu* pobytu je tedy důvodem pro neprodloužení dlouhodobého pobytu dle § 37 odst. 1 písm. b) a posuzuje se k aktuálnímu stavu v průběhu řízení o prodloužení platnosti povolení k pobytu. *Nenaplnění účelu* předchozího pobytu je závažnou překážkou dle § 56 odst. 1 písm. j) věty druhé zákona o pobytu cizinců, a tedy důvodem pro neprodloužení dlouhodobého pobytu dle § 37 odst. 2 písm. b), přičemž plnění účelu pobytu se posuzuje do minulosti, resp. rozhodné je období platnosti povolení k pobytu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 3. 2016, č. j. 7 Azs 322/2015 – 43).

[21] Zákon o pobytu cizinců vychází z předpokladu, že cizinec, který získal povolení k pobytu na území České republiky k určitému účelu, je povinen povolení k jím deklarovanému účelu náležitě využívat. Právě pro tento účel mu totiž bylo povolení k pobytu uděleno. Pokud cizinec nenaplnuje na území České republiky účel, pro který mu bylo uděleno povolení k pobytu, je na místě mu toto povolení k pobytu na území České republiky neprodloužit (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 1. 2012, č. j. 9 As 80/2011 – 69, ze dne 28. 5. 2014, č. j. 4 As 165/2013 – 50, ze dne 18. 9. 2014, č. j. 7 Azs 144/2014 – 35, ze dne 31. 10. 2014, č. j. 8 Azs 105/2014 – 46, ze dne 4. 1. 2018, č. j. 7 Azs 346/2017 – 29).

[22] Závažnou překážkou pobytu cizince na území je neplnění účelu předchozího pobytu po převážnou část doby, na kterou bylo cizinci uděleno vízum (nebo povolení) k pobytu za účelem podnikání (srov. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 26. 6. 2013, č. j. 9 A 66/2010 – 50). Jak správně poukázal krajský soud v nyní posuzované věci, z hlediska posouzení, zda cizinec porušil podmínku plnění účelu pobytu, je potřeba hodnotit zejména rozsah období, po které nebyl účel pobytu plněn, závažnou překážkou prodloužení pobytu je pak neplnění účelu po „většinu doby“ povoleného pobytu. V případě stěžovatelky se jednalo o prodloužení povolení k pobytu v délce dvou let, z toho jeden rok a sedm měsíců neplnila účel

pobytu. Nelze souhlasit se stěžovatelkou, že dobu neplnění účelu je třeba posuzovat v poměru k celkové době stěžovatelčina pobytu na území České republiky od roku 2007, nejenom pobytu povoleného na základě její poslední žádosti. Celkový pobyt na území od roku 2007 je rozhodující pro posouzení toho, zda je dopad rozhodnutí přiměřený z hlediska zásahu do soukromého a rodinného života cizince. Plnění účelu je však nutné posuzovat přímo k období, ke kterému byl pobyt povolen, ani předchozí dlouhodobý pobyt na území nemění nic na požadavku, aby cizinec naplňoval podmínky pobytu, který mu byl povolen. V případě posuzování otázky, zda cizinec „neplní“ účel pobytu je dále rozhodné i období v průběhu řízení o žádosti o prodloužení povolení k pobytu, neboť z § 47 odst. 2 zákona o pobytu cizinců účinného v době podání žádosti (nyní § 47 odst. 4), vyplývá, že při včasné podání žádosti je povolení k pobytu považováno nadále za platné.

[23] Stěžovatelka v kasační stížnosti již přímo nerozporuje hodnocení její činnosti ve sdružení podnikatelů jako závislé práce, uvádí však, že měla za to, že účel pobytu plnila a plnit nikdy nepřestala. Nemohla tak předvídat opačný právní názor ze strany správních orgánů a dokládat tak každou změnu v její činnosti. Žádost o povolení dlouhodobého pobytu za účelem společného soužití rodiny podala pouze z opatrnosti a není pravdou, že si musela být vědoma, že neplní účel, pro který jí byl povolen pobyt. Nejvyšší správní soud k tomu předně uvádí, že stěžovatelka byla v průběhu celého správního řízení až do vydání napadeného rozhodnutí zastoupena zmocněným zástupcem JUDr. E. P., tedy osobou, která v dané věci umožnila cizincům výkon závislé práce mimo pracovněprávní vztah (srov. rozsudek sp. zn. 1 Ads 272/2016). Ve věci uložení pokuty za tento správní delikt byl vydán výše citovaný rozsudek krajského soudu ze dne 13. 9. 2016, č. j. 36 Ad 39/2014 – 73 (nabytí právní moci 30. 9. 2016). Z odůvodnění prvostupňového rozhodnutí ve věci stěžovatelky bylo zřejmé, že správní orgán nepovažoval v jejím případě účast na sdružení podnikatelů za výkon podnikání. Subjektivní přesvědčení stěžovatelky o tom, že nikdy nepřestala plnit účel pobytu (tedy i v průběhu odvolacího řízení), nemá vliv na vyhodnocení její faktické činnosti jako závislé práce. Stěžovatelka si v téhle otázce i sama protirečí, když na závěr kasační stížnosti tvrdí, že činnost následně ukončila pro svoje těhotenství a dále v ní již nepokračovala. Pokud činnost ve sdružení ukončila, nemohla mít za to, že v době odvolacího řízení nadále podniká. Pokud dojde k přerušení podnikání cizinky - osoby samostatně výdělečně činné z důvodu nástupu na mateřskou dovolenou, tuto okolnost nelze vykládat jako jinou překážku pobytu na území České republiky (ze dne 29. 5. 2015, č. j. 4 Azs 59/2015 - 37, a ze dne 27. 4. 2016, č. j. 6 Azs 258/2015 – 44). Stěžovatelka však na mateřskou dovolenou nastoupila z výkonu závislé práce, ne z podnikání, nelze tak v jejím případě hovořit o přerušení podnikání, stěžovatelka tak měla po ukončení mateřské dovolené správnímu orgánu doložit, pokud poté začala podnikatelskou činnost skutečně vykonávat. Krajský soud v bodě 25 odůvodnění pouze zmínil, že si žalobkyně patrně byla neplnění účelu povoleného pobytu sama vědoma, podala dne 5. 2. 2014 také žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny na území. Tato domněnka, stejně tak jako tvrzení stěžovatelky, že si nebyla vědoma neplnění účelu, však nic nemění na posouzení faktické činnosti, kterou stěžovatelka vykonávala. To, zda současně požádala i o jiné pobytové oprávnění, stěžovatelce nejde k tíži ani nemá vliv na hodnocení plnění účelu předchozího pobytu. Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s krajským soudem v závěru, že stěžovatelka měla možnost správnímu orgánu nabídnout konkrétní tvrzení o změně skutkového stavu – např. doložením, že po ukončení mateřské dovolené pokračuje v podnikatelské činnosti.

[24] Stěžovatelka dále namítá, že měla být přinejmenším upozorněna na to, že dojde k vydání rozhodnutí, a vyzvána k doložení skutkového stavu v době vydání rozhodnutí. Správní orgány tak podle ní nemohly dospět k závěru, že *neplní* účel, pro který jí bylo vydáno povolení k pobytu. Nejvyšší správní soud k tomu uvádí, že v rozsudku ze dne 3. 3. 2016, č. j. 7 Azs 322/2015 - 46, který stěžovatelka cituje v kasační stížnosti, soud konstatoval: „*nenaplnění účelu předchozího pobytu*

pokračování

[...] je nutno posuzovat za období platnosti předchozího povolení k pobytu. Jde tedy o skutečnost, pro kterou je stanoveno rozhodné období v minulosti, a na kterou proto nemůže mít vliv pozdější skutkový vývoj v řízení o žádosti o prodloužení platnosti povolení k pobytu [na rozdíl od důvodu dle ust. § 37 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců]⁶. Pro posouzení otázky neplnění účelu (§ 37 odst. 1 písm. b) je tedy rozhodující stav v době vydání odvolacího rozhodnutí, stejně tak jako je to v případě posuzování zásahu rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince.

[25] V žalobě stěžovatelka namítala pouze to, že těhotenství nelze považovat za neplnění účelu pobytu, a že se nelze spokojit se skutkovým stavem, ze kterého vycházely správní orgány. Krajský soud tuto námitku vypořádal v bodech 34-35, v nichž podrobně rozvedl, že žalovaná byla povinna zohlednit změnu skutkového stavu, avšak toliko v situaci, že by žalobkyně nabídla konkrétní tvrzení doložené relevantními důkazy. Podle krajského soudu bylo v zájmu žalobkyně, aby prokázala, že skutkový stav doznal v průběhu odvolacího řízení takových změn, které by mohly výsledek správního řízení ovlivnit. Nejvyšší správní soud se s hodnocením krajského soudu ztotožňuje, neboť řízení o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu je řízením na žádost, v němž je účastník řízení povinen tvrdit správnímu orgánu všechny skutečnosti významné pro rozhodnutí ve věci (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 10. 2017, č. j. 6 Azs 302/2017 – 27). Stěžovatelka tak měla, alespoň co se plnění účelu pobytu v průběhu odvolacího řízení týče, sama tvrdit rozhodné skutečnosti. U posuzování zásahu do soukromého a rodinného života by naopak bylo možné argumentovat povinností správního orgánu učinit kroky k ověření, zda nedošlo ke změně skutkového stavu, jak plyne např. z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 3. 2016, č. j. 7 Azs 322/2015 - 46. Stran skutkového stavu týkajícího se soukromého a rodinného života, resp. námitky nehodnocení aktuální rodinné situace žalobkyně, je však nutné odkázat na bod 35 napadeného rozsudku, v němž soud vyhodnotil námitku nehodnocení rodinné situace žalobkyně jako opožděnou.

IV. Závěr a náklady řízení

[26] Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud neshledal kasační stížnost důvodnou a v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. kasační stížnost zamítl.

[27] O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s. Stěžovatelka, která neměla v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalované žádné náklady nad rámec její běžné činnosti nevznikly. Z uvedených důvodů Nejvyšší správní soud rozhodl, že žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti a žalované se právo na náhradu nákladů řízení nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 4. září 2019

JUDr. Petr Průcha
předseda senátu